

векторів вказаного механізму постконфліктного транзиту: справедлива юстиція, встановленні історичної правди, робота із жертвами та реформи, спрямовані на недопущення конфлікту чи окремих його складових;

– розбудова мережі реабілітаційних центрів за програмами холотропної терапії для осіб із посттравматичним стресовим розладом [2].

Роль поліції України у протидії воєнним злочинам і розслідуванні злочинів агресії є надзвичайно важливою в умовах триваючої війни. Поліція виступає одним з ключових елементів забезпечення правосуддя та захисту прав людини. Вона не лише підтримує правопорядок у воєнний час, але й бере активну участь у документуванні фактів воєнних злочинів, співпрацює з міжнародними організаціями та правозахисними структурами. Виклики, з якими стикається поліція, вимагають покращення професійної підготовки, розширення міжнародної взаємодії та забезпечення належних ресурсів для ефективної протидії злочинним діям агресора. Зусилля поліції сприяють зміцненню законності та справедливості на національному та міжнародному рівнях.

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#n3040>.

2. Орлов Ю. В. Злочинність і протидія їй в умовах війни: кримінально-правовий та кримінологічний виміри : монографія. Харків : Право, 2023. 252 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/0574ad96-4bdd-4d82-a006-5684cc4b0442/content>

Коваль Анастасія Євгенівна,
здобувач ступеня вищої освіти бакалавр
навчально-наукового інституту права та психології
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник:
Мозоль Наталія Іванівна,
доцент кафедри історії та філософії
навчально-наукового інституту права та психології
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ПРОБЛЕМА ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В НАУКОВОМУ ДОРОБКУ В.В. КОПЕЙЧИКОВА

Сьогодні Україна є не лише географічним центром Європи, а й гарячим епіцентром світових подій, нажаль, досить трагічних для нас. Тяжко було уявити, що через 24 роки незалежності наша країна буде доводити всьому світові своє

право на існування та кров'ю боронити свій державний суверенітет. Проте, нажаль, це реалії нашого часу. Сьогоднішнім сумнозвісним подіям передувала ціла низка помилок і упущень президентів України, Верховної Ради, прем'єр-міністрів і незрілість громадянського суспільства. Це недоліки політичної, макроекономічних і мікроекономічних сфер, а також соціальні аспекти, а саме повернутися до конституційного процесу, оскільки він є основною базою творення законодавства України.

Шлях, на який ступила наша держава після підписання Акту проголошення незалежності України 24 серпня 1991 року став новою віхою в історії побудови власної Вітчизни і становленні української нації [7, с. 1]. Після розпаду СРСР Україна обрала кардинально новий шлях розвитку – модель побудови економіки за принципом західноєвропейських країн. Країна з перехідною економікою має досить хиткий фундамент створення власного законодавчого поля, тому і про побудову власного «економічного дива», на найближчі роки варто було взагалі не розраховувати. Отримавши таку бажану незалежність, Україна залишилася наодинці зі своїми проблемами, яких виявилось більше, ніж очікувалося. Відсутність повного циклу виробництва, зубожіння населення, інфляція, брак соціальних гарантій, міжусобні політичні війни, формальна паперова приватизація – і це все на фоні відсутності власної законодавчої бази. На той час Конституція УРСР 1978 року вже не витримувала критики. Необхідні були термінові зміни. А без створення власного Основного Закону, який би відповідав не лише вимогам часу, але й нагальним потребам суспільства, це нереально зробити. Конституція України мала стати тією точкою опори, на якій би трималася вся надбудова розвитку держави і суспільства, прав і свобод людини й громадянина.

Для розвитку української юридичної науки та правозастосовної практики, удосконалення законодавчої бази важливе значення має дослідження та наукове осмислення інтелектуальної спадщини, що залишили за собою науковці попередніх поколінь, які здійснювали теоретичні та прикладні дослідження у галузі правознавства, що покликані забезпечувати розвиток та процвітання правової держави. До числа таких вчених належить доктор юридичних наук, професор, академік Національної академії правових наук України, Заслужений діяч науки і техніки України Володимир Володимирович Копейчиков (17.11.1923–09.06.2002), який є званою і визначною постаттю для України. Його наукова спадщина заслуговує детального висвітлення, оскільки цінність досліджень вченого залишається запитаною сьогодні й слугує розвитку історико-правової науки й інших юридичних наук в Україні [1, с. 282].

Еволюція його поглядів та ідей у різних сферах правового поля і дійсності пройшла тернистий шлях. Його дослідження випереджали час, а учні нині продовжують справу свого вчителя. Академіка Володимира Володимировича Копейчикова по праву можна називати класиком: теоретик права, який своїми працями зробив значний внесок в історію держави та права України. Але вчений був не лише патріотом нашої держави. Копейчиков був дослідником багатьох аспектів правовідносин. До його доробку можна віднести дослідження правового регулювання місцевого самоврядування, захист прав людини, особливості

державного будівництва, і звісно, активну участь у розробці проекту Конституції України [2, с. 21].

Професор В.В. Копейчиков наполягав на демократичних засадах формування владної верхівки. Вивчаючи досвід цивілізованих країн, вчений звертається до моделі поділу державної влади на три гілки: законодавчу, виконавчу і судову. Саме такий підхід може створити оптимальні умови національного розвитку суспільства і держави, оскільки буде діяти принцип «стримувань і противаг» цих гілок [6, с. 12].

Доведено, що академік один із перших у незалежній Україні розпочав досліджувати правовий аспект формування національної ідеї українців, зміст якої зводив до трьох найважливіших положень: незалежність держави, свобода людини, збереження та збагачення історико-культурних підвалин самої нації [4, с. 289].

Далекоглядність ідей і переконань В.В. Копейчикова вражає своєю глибиною. Ще в далекому 1995 році, коли точилися гострі дискусії з приводу Конституції України, вчений наполягав на розширенні повноважень місцевих органів влади. При обговоренні роботи секції «Територіальний устрій і територіальна організація влади», дійти компромісу було особливо тяжко, адже кардинально протилежні думки з цього приводу були і в самій секції [5, с. 54].

Отже, як теоретик вчений Володимир Володимирович Копейчиков зробив значний внесок у розвиток українського права та юридичної науки. У його працях знайшли відображення сучасне розуміння теоретичних дефініцій, зокрема: законодавство; право; механізм держави; місцеве самоврядування; національна ідея; унітаризм та регіоналізм; народовладдя [3, с. 188].

Ці визначення лягли в основу масштабних досліджень, отримали свою неповторну інтерпретацію в юридичній науці, практичну реалізацію у законодавстві та подальше осмислення у працях його учнів. Відповідно В.В. Копейчиков мав безпосереднє відношення до розробки і сучасного осмислення концептуальних положень функціонування державного апарату, місцевого самоврядування, конституціоналізму, що утворює якісно нове теоретичне підґрунтя для подальших наукових розвідок як для сучасних так і для майбутніх юристів, філософів, соціологів, економістів.

Список використаних джерел

1. Капічон О. Г. Еволюція поглядів академіка В. Копейчикова в царині прав людини і громадянина. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2015. № 2 (95). С. 272–283. URL: <https://elar.naiu.kiev.ua/items/be26407e-ae4e-409d-9cf7-7e661c42fd43>; <https://lawscience.com.ua/uk>
2. Капічон О. Г. Участь академіка В. Копейчикова в конституційному процесі України (1990–1996 рр.). *Право і суспільство*. 2015. № 5. С. 19–25. URL: http://pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2015/5_2015/part_1/5-1_2015.pdf
3. Капічон О. Г. Проблематика місцевого самоврядування в поглядах та ідеях академіка В. Копейчикова. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 10 (260). С.187–191. URL: http://elar.naiu.kiev.ua/bitstream/123456789/6476/3/dysertatsia_kapichon.pdf

4. Капічон О. Г. Дослідження академіка В. В. Копейчикова в царині національної ідеї. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2017. № 4 (105). С. 285–296. URL:

https://elar.naiu.kiev.ua/bitstream/123456789/6476/3/dysertatsia_kapichon.pdf

5. Капічон О. Г. Правові погляди В. В. Копейчикова щодо конституційного процесу в Україні. Модернізація Конституції України та вдосконалення правоохоронної діяльності : наук.-практ. конф. (Київ, 25 квіт. 2014 р.). Київ, 2014. С.52–56. URL:

https://nnizdn.naiu.kiev.ua/files/naukova_diyaln/mod_ku_ta_vdoskon_pd.pdf

6. Капічон О. Г. Проблема народовладдя в працях академіка В. В. Копейчикова. Сучасні проблеми розвитку державності та напрями їх вирішення через призму правотворчої діяльності : міжнар. наук.-практ. конф. (Харків, 22–23 трав. 2015 р.). Харків, 2015. С. 12–13. URL:

https://elar.naiu.kiev.ua/bitstream/123456789/6476/3/dysertatsia_kapichon.pdf

7. Акт проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 р. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1427-12>

*Колочавин Мирослав В'ячеславович,
здобувач ступеня вищої освіти бакалавр
навчально-наукового інституту № 4*

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Юшкевич Олена Геннадіївна,

доцент кафедри теорії та історії держави та права

Харківського національного університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент

КОМПЕТЕНТНОСТІ СУЧАСНОГО ПОЛІЦЕЙСЬКОГО

Компетентності сучасного поліцейського є критично важливими для забезпечення ефективної роботи правоохоронних органів у складних умовах сучасного суспільства. Вони формують основу професійної діяльності та визначають рівень довіри населення до поліції. Розглянемо детальніше ключові компетентності, які необхідні сучасному поліцейському.

Правова компетентність є основою професійної діяльності поліцейського. Вона передбачає глибокі знання законодавства, яке регулює діяльність правоохоронців, зокрема Конституції України та чинного законодавства. Поліцейський повинен бути в курсі всіх змін у законодавстві та вміти їх застосовувати на практиці. Його завдання полягає не лише у дотриманні законів, але й у забезпеченні їх виконання громадянами. Це вимагає від поліцейського вміння адекватно оцінювати ситуацію та приймати рішення відповідно до норм